

Udvalget har delt sig i et Flertal (Jogtman, Dsc. Hansen, N. S. Jensen og R. Sjørgensen) og et Mindretal (Scharling). Flertallet henviser til, at Folketinget allerede tidligere, nemlig ved Behandlingen af Revisionsbetænkningerne for 1885—86 og 1886—87, har haft Lejlighed til at tage Stilling til foreløbige Bevillingslove. Regeringspartiets Ordfører udtalte den Gang, at en egentlig Finanslov i grundlovmæssig Forstand, d. v. s. en Lov, der indeholdt et bindende Overflag over Indtægter og Udgifter, var ikke udstedt; det, man ad provisorisk Vej havde udstedt, var midlertidige Bevillingslove. Endvidere fremhævedes det fra samme Side, at Hovedspørgsmaalet var, om man kan betragte Grundlovsbestemmelserne som saa udtømmende, at alt, der ligger uden for dem, er grundlovsstridigt, eller om man antager, at de give Plads for supplerende Bestemmelser. At dette sidste formentlig var Tilfældet, syntes at fremgaa af, at Fingrundlovens § 52 intet kendte til Tillægsbevillingslove, hvilke dog hurtig bleve saa almindelige, at man i den reviderede Grundlovs § 49 optog Tilføjjelsen, „eller i en Tillægsbevillingslov“. Endvidere fremgik det af, at de midlertidige Bevillingslove faktisk vare et Supplement til den reviderede Grundlov.

Flertallet skal ikke indlade sig paa en Undersøgelse af de rejste Spørgsmaalss Bærbi og rette Forstaaelse, uen indskrænker sig til at bemærke, at selv om Tillægsbevillingslovene og de midlertidige Bevillingslove opfattes som et Supplement til Grundlovsbestemmelserne, saa vare de fremkomne med samtlige Lovgivningsfaktorers Samtykke, hvorimod dette ikke var Tilfældet med de foreløbige Bevillingslove, og disse tilmed saa langt fra kan betragtes som Supplement til nogen Grundlovsbestemmelse, at de tværtimod overflødigøre og ophæve Grundlovens Finanslovsbestemmelser og derigennem forsøge at skabe ny Grundlovsbestemmelser ad ikke grundlovmæssig Vej. Uagtet der ikke forelaa nogen Finanslov i Grundlovens Forstand, har man i Henhold til de foreløbige Bevillingslove dog tilladt sig at opkræve Skatter samt at afholde Udgifter, men Flertallet ser sig ikke i Stand til at tilraade Folketinget at give Decharge for et paa en saadan Maade tilvejebragt Statsregnskab, hvorfor det slutter sig til Statsrevisorernes Høgsbros og Hørups Indstilling.

Mindretallet (Scharling) maa fastholde de Ansuelser, som det fremsatte under Behandlingen af de tilsvarende Revisionsbetænkninger for Finansaarene 1885—87 i Samlingen 1888—89, saavel som den den Gang i den afgivne Betænkning (Tillæg B., Sp. 98—99) udtalte Opfattelse af Regeringens Berettigelse til at udstede midlertidige Bevillingslove som provisoriske Love, støttet blandt andet til den Betragtning, at saadanne Love paa ingen Maade falde ind under Grundlovens § 49, saa at, selv om det fra modsat Side gøres gældende, at Grundlovens § 25 ikke hjemler Udstedelsen af provisoriske Finanslove, dette ikke rammer en midlertidig Bevillingslov, der ikke indeholder det, som ifølge § 48 karakteriserer en Finanslov, nemlig et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter. Kan det uanset Grundlovens § 49 ved en almindelig Lov bestemmes, at Regeringen bemyndiges til at opkræve Skatterne og afholde Udgifter, uagtet Finansloven ikke er vedtagen, saa maa en saadan Lov, der falder ganske uden for Grundlovens § 49, ogsaa kunne udstedes som provisorisk Lov i Henhold til Grundlovens § 25.

Overhovedet maa det, naar der ikke kan opnaas Enighed mellem de to Ting hverken om en ordinær Finanslov eller om en midlertidig Bevillingslov, nødvendig blive Regeringens Sag paa eget Ansvar at tilvejebringe det fornødne Grundlag for Statshusboldningens fortsatte Førelse enten under den ene eller den anden Form. Dette Ansvar kan under de angivne Forudsætninger ingen Regering unddrage sig, som ved et nyt Finansaars Begyndelse ikke kan forelægge en af Rigsdagen vedtagen Finanslov eller Bevillingslov til lgl. Stadfæstelse.